

[Carsten Andersen]

Herudover ser vi en række problemer, som vi under udvalgsarbejdet vil søge at få uddybet og måske ændret, og helt væsentligt for os er det at diskutere og få klarlagt ressourceproblemerne. Hvordan har man egentlig tænkt sig at få fremskaffet det fornødne antal pladser, når vi også ser på arbejdsministerens lovgivning om, at det andet jobtilbud skal afskaffes og erstattes af et uddannelses-tilbud?

Det fælles uddannelsesråd mener vi bør have en bredere sammensætning fra arbejdstagerside og arbejdsgiverside. Der er store funktionær- og tjenestemandsgupper, som er uden repræsentation her, og vi mener, at både FTF og kommunerne bør repræsenteres.

Uddannelsesudvalgets sammensætning bør også justeres, bl.a. fordi lovens kapitel V muliggør udviklingstendenser, der ligger uden for de kendte specialarbejder- og faguddannelser. Endelig vil vi se på repræsentationen i udvalget for faglærtes efteruddannelse.

Der er en række diskriminationsbestemmelser, vi vil have fjernet. Der er f.eks. udtrykket i § 55, stk. 3: »Deltagere, som må betragtes som ikke-forsørgere . . .«. Det er en helt uacceptabel måde at formulere sig på. Hvem skal afgøre noget sådant? Det vil på arbejdsmarkedet være en genindførelse af forskelligheder i aflønning i forhold til den enkeltes familiemæssige sociale status. Reglen om, at personer, der får anden offentlig støtte, skal omgærdes af særlige bestemmelser, virker ikke som nogen opmuntring af f.eks. bistandshjælpsmodtagere til at søge ind på disse uddannelser.

Generelt mener vi, at der er alt for mange sætninger, der hedder »arbejdsministeren kan«. Der burde i de fleste tilfælde stå »skal«. Også det vil vi tage op under udvalgsarbejdet.

Der skal altså arbejdes meget med dette forslag, og SF vil deltage aktivt heri.

Estrup (RV):

Jeg tror, man må sige, at dette er en med længsel ventet lov. Arbejdsmarkedsuddannelserne har fra en beskeden start på specialarbejderområdet i 1960 udviklet sig til det omfattende og noget uoverskuelige system af forskellige institutioner og hundredvis af kurstillbud, som findes i dag. Lovgivningsmæssigt har vi hidtil stort set klaret os med speci-

alarbejderloven som et løbladssystem eller sågar anmærkningerne til de årlige finanslove. Det er utilfredsstillende.

Ministeren kalder det foreliggende forslag for en rammelov, og det lyder umiddelbart rimeligt. Det, der er brug for inden for arbejdsmarkedsuddannelserne, er fleksibilitet. Systemet skal hurtigt kunne tilpasse sig skiftende uddannelsesbehov på arbejdsmarkedet. I det foreliggende lovforslag består fleksibiliteten først og fremmest i et ekstremt stort antal ministerielle bemyndigelser. Hvis fleksibiliteten skal have mening, må det være brugerne, der nyder godt af den, ikke ministeren. Tværtimod må man vel sige, at i takt med bemyndigelserne og ministerens skønmæssige anvendelse af dem skabes der uklarhed for brugerne. Den ramme, der skal arbejdes inden for, ændrer sig.

I den foreliggende form afstikker forslaget ikke nogen klar ramme for aktiviteterne. Bemyndigelserne må overvejes på ny, og jeg tror, de i mange tilfælde enten kan klargøres som en del af rammen eller undværes.

Dette er også nødvendigt på grund af folketingets ansvar for lovgivningen. Det er uacceptabelt, at fastsættelse af rammen og i nogen grad udfyldning af den i den grad overlades til ministeren, og det bliver ikke bedre, fordi dette eventuelt sker i samarbejde mellem minister og organisationer. Et typisk eksempel er den regelfastsættelse, som ifølge bemærkningerne til § 65 forudses at skulle finde sted op til lovens ikrafttræden. Om ikke andet må folketingets arbejdsmarkedsudvalg inddrages i dette arbejde.

Et andet problem, som umiddelbart falder i øjnene, er forbindelsen til de uddannelses-tilbud, som hører under undervisningsministeriet. Ifølge fremsættelsestalen har man bestræbt sig på at undgå »uhensigtsmæssige overlapninger« med undervisningsministerens lovforslag om efteruddannelse, som kommer til første behandling senere på ugen. Men overlapninger er der. Koordineringen mellem de to ministerier har længe været et ømt punkt, og der er intet i de to forslag, der tyder på, at det problem nu er løst. Jeg synes, tiden er inde til at skabe den fornødne koordinering. Det ville i høj grad lette det arbejde, man bl.a. skal udføre rundt omkring i AF-kontorerne, og det er faktisk regeringens ansvar, at det sker.